

keresztülvittele a magyar tengeri forgalom és árucikkjeink kivitelének emelésére a legüdvösebb hatást fogja gyakorolni. Tagadhatatlan azonban, hogy a kormány addig is mindent megtesz, hogy a Fiumében összeröplött árúk mentől gyorsabb elszállítását lehetővé tegye és hogy a raktározási helyek híján támadt kérések a szállítást meg ne drágítsák. Így a lemaradt küdemények után raktárdíj nem szedetik; azonkívül az államvaspálya a horvát gimnázium és az Redoute épületét bérbe vette és bennük raktárokat rendezett be. Megemléstésre méltó azonfelül, hogy az államvaspálya a forgalmat egy pillanatra sem szüntette volt be habár a jövő vonatoknak a pályaudvaron kívül kell várniok, míg a benlevő kiindul.

Végül még egy érdekes részlet: Jelenleg 5 hajó petroleum fekszik Fiumében (körülbelül 20,000 hordó.) A közlekedési miniszter intézkedett, hogy naponta legalább 20 waggon álljon készen a petroleum tovább szállítására; ezen intézkedés azon bajban leli indokát, hogy Fiumében összesen 5000 hordóra van kirakó hely. Ezen adat illusztrálja legjobban a mostani helyzet hiányait. A részletezett építkezések által mind e bajok és nehézségek meg lesznek szüntetve.

A miskolczi napok.

A „DEBRECZEN” sajtó külön tudósítójától.
Miskolcz, szept. 13.

Elmúlt az „ünep”-nek keresztelt napok, minden visszatért a maga kerék vagásába. A szegény munkás ember visszament tűzhelyéhez, honnan elcsalta a kíváncsiság, látni a ragyogó egyenruhában tündöklő batakait, látni a királyt, ki az első magyar ember és a legtöbb hadúr. És megátta és bődög volt — mert láthatta. Öröm sugárzott ki annak a kényes tenyerű, napárritott arcú szegény nap-szamosnak szeméből is midőn szemközt állott vele Szent István koronájának viselője — a magyar király! Ezek ajkáról hangzott az „éjlen” s fehérbe öltözött apró gyermekek szórtak virágot a felség lábai elé...

Vármegyék, városok, testületek, hatóságok mutatták be hódolatukat a koronás királynak és a király meghallgatta a szónokokat — jól esett szívének hallani a tisztelet és üdvözlést ama szavait.

Igazi lelkesedéssel tüntetett az ország, a nemzet királya mellett s a király láthatta, hogy a magyar lovagias, hű és becsületes atlatvalója legfőbb urának. Nem kellett ide rendőr aki elzárja a népet a királytól, nem kellett ide k. k. militár, hogy megvédje a hadurt, nem volt szükség a gárdára sem! Nálunk nincs mitől félnie a királynak, e hazának nincsenek királygyilkosai, e nemzet kér, követel a jogosuton, karhatalommal ha kell — de

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

A házasságról.

(Cseregés.)

— Jó reggelt Gyula! Beh furcsa vagy; ragyog az arcdod, mintha damaskusi rózsavízben fürdenél.
— Még annál is különbet teszek... házassodom.
— Hány éves vagy?
— Huszonnégy... leszek.
— Ilven fiatal és máris...
— Ej!
— Fogadd részvételem!
Ez a csodálkozó szemekkel nézek utána; ő pedig fűtyörészve megy tovább az utcán.
Másnap fölmelegyek Alice asszony páholyába.
Szávesen fogad; de látszik az arczán, hogy szánalmat érez, valahányszor rám tekint.
— Kedves barátom, ön nagy ostobaságot készül elkövetni.
— Igazán?
Igen! Tűzhelyét gyémántkövel akarja megvilágítani. Ez legatöbb is naivság.
— Micsoda gyémántkövel?
— Ah, mily gyermek ön még! Hát fogalma sincs önek arról, hogy a gyémánt, bármily vakító, a legerényebb fagygyugyertyával se képes versenyezni?
— Nem értem, az-szonyom.
— Szegény fu! Nem is sejti, hogy a nő csak ékszer.
Futottam, menekültem.
Othon levelek vártak.
— Szerencsétlen! Megboosát-e nekem az Isten, mert nem tudod, mit csinálj?
— Kár érted, ezimora! Vége a vig életnek örökre!
— Szegény elkarhozott!
— Ártatlan áldozat!
— Édes Gyulám, ne rohanj a saját veszedbe! Ábrándos, ideális lélek vagy! Sokat álmodol, keveset élsz. De álmaidat a képzelődés elélté varázsolja. S te boldog vagy e csalódásban. Mi lesz azonban veled akkor, ha majd a csalódást nem az álom szüli, hanem az élet? Gyorsan peregnek az évek s nem térnek vissza soha többé. Az öröm és a bánat olyan, mint a nap és az árnyék. Az öröm napja gyorsan le száll; de a bánat árnyéka sokáig kísér. Fáj rágondolnom, mily keserű lesz a kiocsodás! Emlékezel mikor esalogatott a mező öszi „delibábja”? Verőfényes napokon a rét hullámzó cizist tengernek látszott. Ujjongva futottál oda s kiabáltál: a delibáb! A delibáb! S emlékszel mi volt? Vékony szövétül ökörnyal! Behálóztá ruhátat s félnapig zugolóva kefélted és újajiddal csipkedted, míg megszabadultál tőle. A francia azt mondja... szakasztott ilyen a marriage. A minék magyarul házasság a neve; de szójátékkal unalmas kár yajátékok is jelent... De hát csakugyan oly szánandó teremtes vagyok, hogy senki mellettem el nem mellet szomorú sobajtás, részvét: Ijes guny mosoly nélkül? Minő bűbáj vert meg oly vaksággal, hogy minden ember látja szerencsétlenségemet, csak magam nem látom?
— Azt mondják, hogy esztelenség, a mit a fejembe vettem.
De hát mi az esztelenség?
A szerelem? Ez mindnyájunkkal közös. Bűnöm csak az lehet, hogy jobban szeretek, mint mások.
A házasság? De hiszen a szerelem tres frázis a házasság fogalma nélkül. S

rovzva nem támad, lesből nem lő soha! És ezért jarmat lehet közöttük a magyar király, itt egy hajszála sem fog legördülni soha! Magyar nép vagyunk s ilyennek lenni büszkeség. Eredéves történelmünk rá bizonyosságunk. Lovagiatlan e nemzet nem volt, hazaszeretete, királytisztelete pedig közmondással vált világszerte.

Erre bűszko a magyar!
Miskolcz városa vendég szeretettel s hódolattal fogadta királyát, vendégszeretettel és hódolattal, mint a minő megilleti a királyt. Feldiszipítették minden házat, rendbe hozták a nyilvános épületeket, intézeteket, a közhivatalnokokat belbujtatták az egyenruhába s így várták a királyt, így mutatták be neki Miskolcz városát és polgárait.

Ezek nagyon szép és lélekemelő dolgok. De a király nem azért jött körünkbe, hogy gyönyörködjek a mi befestett, kimeszelt épületeinkben s az azokon lengő zászlókon, virágfüzéreken, hanem azért hogy ha ideje marad a katona pradedből megnézze azt a mi van és a mi volt és nem azt, a mi akkor lenne, ha városunk és megyénk pénztára nem dolgoznék deficitre.

Nem azt kell böles urak ott a városi tanácsban megmutatni a királynak, a mit loyaltás és hódolat parancsolta érzelmek készítették, hanem oda vezetni a kunyhóba az uralkodót, hadd lássa azt a szegény munkást a ki éjjel-nappal dolgozik néhány filléért s a kinek várkosát, melyre fáradt fejét lehajtja, elviteti a végrehajtó... A nyomort mutassák uraim s nem a palota bársonyszőnyegén bokázó díszmagyarba bujtatott „hazafi”. Azt érje a királyi kegy, a kinek ablakába egy szál gyertyát kitenni drágább volt mint azt, a ki hű mosollyal nézte háza párkányán a mécsék ezreit... Mért nem vezették oda a felséget hol a gyermekek éheznek, hol a gondos édes anya betegesen nyög míg a férj kízd, verejtékkel keresi meg azt a harapás kenyeret, melynek minden morzsájára a sors nehéz átka nehezül! Mért nem mutatták meg a felség a szegények házat, az apódat, hol elaggott erőfelen poigárnók zokognak keserves kínok ónsulya alatt...?

Disz-lövészetet rendeznek, dísz-elődást tartanak, kijelölik a megjelenésre az öltözéket, mandván: vessétek le a hétköznapi ruhát s ne mutassátok magatokat a királynak úgy a mint vagytok, hanem öltözzetek és ragyogjatok!

Nem ér ez uraim semmit. Vagy legyen valami vagy semmi. Hajdan — hej régen volt! — a király oda ment a népe közé, úgy hogy fel ne ismerjék, kikérdelte baját, fájdalmát s megnézte úgy a mint van, a mint szenved és kízd — ma? Udvari fogatokon robob a felség s még ágyu dübörgés, harang kongás is jelzi, hogy: jön!
De a mit m a az uralkodó nem tesz

ha a fogalomhoz fűzött gyönyörökért epedünk, miért ne kívánhatnók a házasságot magat?

Bolyongtam az erdőben. A százados rengeteg isteni esőndjében, egy tiszta érzés, egy tiszta hang redőlt meg a szívem mélyén és megnyugtattott. Aztán bolyongtam az emberek között. Dűit arczok tola-kodtak elém. Az élet legiszonyubb képe. Erköcsi bukás, koldusbot, kétségbeesés, penészes börtön, vértől csepögő gyilok, nyomor és örület... Mind, mind azt hangoztatta: méreg az oltár előtti eskü!

A nő csak addig szeret, míg leány; ha asszony lesz, már nem szeret, csak szereteti magát...
Mi a nő egyetlen vágya? A szerelem? A boldogság? A boldogítás? A gyermek? ... Nem! ... A fejkötő! ...
A nőnek a házasság pipere asztal...
A nő, míg leány, a szívébe néz s ott kedvesét látja; mihielyt asszony, a tüköre néz s ott csak önmagát látja...
A szerelmes asszony a legdrágább... Feleségének fél esztendeig férje vagy... azután rubaszállítója...
Az asszony, ha szerény s takarékos megcsal; ha meg nem esal akkor tönkre tesz...
A házassaladó fiatal embert legszívesebben üdvözli a — ditvatkereskedő...
Miért sir minden menyasszony az oltár előtt? Azért, hogy azután — nevet-hessen...
... És egy fa-tuton utfélem. Legjobb barátim üdvözölnek böles mondásaikkal.
— Jól meggondold, mielőtt esküt tezel! Az asszony... adósság...
Istenem, istenem! Ennyi tanácsadó között nincs egys, a ki azt kérdezné: szereted a lányt, a kit feleségül veszel?

vagy talán nem tehet — tegye meg azt a nép! Aljjon oda a trón elé úgy a mint van, hadd lássa a felség, hogy nincs mindenki biborba öltözve, hogy nincsenek mindenkinek gyémántjai, aranyai! Beszűntették az adóvégrehajtást? Nagyon nagy kár! Hadd hordták volna most is a szegény emberfől el a lélekfűfőre az utolsó vagyon darabkát, hadd zokogott volna a szegény árva, özvegy, boldogtalan látva pusztulását, és hadd hatott volna e köny, e jajj hangja egész a trónig, melyet körülzibong a bökölő had, a bizelgő udvaronez szépség... hadd tört volna utat oda a felség lábai elé a holdus, a nyomorult és hadd könyörgött volna ott irgalomért, segélyért...!

A felség jószívű, népeit szerető fejedelem. De nem ilyenek a korona tanácsosai, e lélekfűfőre, kik tagargatják a bajt, a társadalmi nyomort s bársony palástjuk ékszerjeinek csalóka fényével homályosítják el a fájdalom sajtolta könnyek ragyogását. Mit törődnek ők másokkal, csak magok sütkérezhessenek a hatalom verőfényén...!

Ot látni a királyt a hol szükség van, a hol csak pusztá megjelenése is vizsgálató gyógyír, balszam a koldus vérző sebére, mondom — ott látni a királyt többet érne az ünnepélyek minden lezajlott pontjánál!

Brutus.

Fővárosi hírek.

** Tűntetés. Göczel István tiszteletére bankettet rendezett tegnapielőtt este az ifjuság. Midőn Göczel megjelent az „Arany Sas”-ban, riadó lelkesedéssel s üdvözöl beszédekkel fogadták.

Erre Göczel akart válaszolni, de a meghatottság elfojta szavait, melyekből csak ennyit lehetett megérteni: „Engem kiutasítottak onnan, mert a hazafiságot akartam a figyelemmel összeegyeztetni, mely ellen ott egy szellem közd, de e szellem csak egyeseknél jelentkezik.”

Szavait hosszantartó éljenzés követte, mire Brankovics György egy honleány nevében díszes virágcsokrot nyújtott át neki, melyen Göczel neve virágokból volt összeállítva. Óriási lelkesezés. Feleltások: „Kicsoda e hülyg? A nevét, a nevét.” Brankovics azonban megtartja a titkot. Nyomban erre két hölgy tör magának utat az asztalhoz s nehéz selyem nemzeti szalaggal díszített babékoszorut nyujt át Göczelnek e szavakkal: Őn a magyarok hőse, az Isten védje s éltesse sokáig! Ujabb lelkesedés s szólni nem akaró éljenzés között távoznak a hölgyek, kiknek egyike: Liphay Paula a béros kisasszony. A koszoru szalagján e felirás volt: „Egy igaz magyarnak örök emlékü.”
E közben megjöttek Verhovay, Hentaller és br. Mednyánszki orsz. képviselők.

Az ifjuság hosszantartó éljenzéssel fogadta őket s Verhovayt hallani akarta... Ez szekre állott s leirhatlan hatással beszélt, minden mondat fájo igazsága, átokként sújtotta az esküszegés új tanát s a becsületbírósság tagjait kik azt végzűttel megpecsételték. Míg csak oly ellenségei leszenk hazánk-nak — mondja beszédében — mint ez az ember ki B. Csabán magyarérezelműnk mutatta magát s a kitüntetés után az ország szívében a magyart gyalázni merete addig nincs okunk félni, mert az olyan ugys megszabad az első ágyusóra mint Kouig-grátnél, hol az osztrák tisztok nagy része „hasrágást” kapott. (Nagy derűltéség.) Végül egy francia tábornok választát — kormány akasztatási rendeletére — idézve, így fejez be szavait: br Edelsheim Gyulai keressen a hadseregben hű alatvalókat, vitéz katonákat, de hóhérokat nem! (Per-czekig tartó éljenzés.)

Ezután ujra felhangzott a cigányzene s többen szónokoltak még. Óbudaró: Ilyca Pál munkás csak azért jött, hogy megismerhesse a derék Göczelt s hogy kocz-cinthisson vele. Több polgár is üdvözölte őt. Szóval az estély igazolta, hogy a fővárosi társadalom minden rétege mily melegen érdeklődik Göczel iránt.

Szegény gazdagok...

Taápon, Győrmegeében, a mult héten tűz ütött ki.

A hírlapokat bejárta a derék község nagy szerencsétlensége s az eset a tönkretett taápiak iránt mindenütt a legmélyebb részvétet ébreszté.

A tűz pokoli gyorsasággal 95 házat hamvasztott el, 95 ház összes lakóit tette koldusokká.

Mikor a vészharang megkondult, megdobbant minden szív; a kik közel érték a veszélyt, siettek segíteni s a kik távolabb voltak, buzgó imára kulcsolták kezeiket.

A lángok iszonyu pusztítást vittek véghez.

A tűz a nagy szárazságban roppant sebesen terjedt; a kutak kiapadtak; a munkás kezek az égető hőségben, fűstben kifáradva hanyatlottak le. Menteni nem sokat lehetett. A lesújtott emberek nagyrészenek allig maradt valamije a rajta levő ruhán kívül. A romokká roskadt házak közt dűit arcu férfiak bolyongtak, a nők kétségbeesve tördeiték kezeiket s a mez-telen gyermekek jajgatása betölté a fűstös levegőt.

Ehség, nyomor, nélkülözés várt a szegény emberekre.

Él pedig Taáptól télóra járásnyira Peér községben a református iskola tanítója Izsó Gábor nevével és családjával. Szegény iskola, — szegény tanító. Az iskola összes berendezése négy piz-

s szeret-e ő téged? Ha szereted és ő is szeret, — üdvözöltek...
Hát igazán oly rosszak, oly veszedelmesek volnának a szerelmes lányok? Hát igazán szírenek ők, a kik azért csábitanak a házasság édes vizébe, hogy elmerítsenek? A leánynak ámitás a feje alja? szívtelenség a bűbája? csalfaság az ereje? Mi hát a világ? ...

De nem! nem! Szegényleném magamat, ha biztatásra szorulték. Az én látásom világosabb, mint azoké, akik a jövő képét ily sötéte festik.
Én a nőben nem látok angyalt, nem látok ördögöt; én a nőben látom a — nőt.

Sok roznak elejét lehet venni azal, hogy a hibát önmagunkban keressük. Mi férfiak folytonosan jajgatunk, panaszkodunk, hogy nem lehet házassodni, mert így a nők, ugy a nők!

Pedig nem a nőkben, legtöbbször bennünk a hiba, férfiakban.
Elkényeztetett gyermekek vagyunk s minél vásotabbak, annál követelőbbek.
Senki sem igaztalanabb, mint az, s ki mindig azt hiszi, hogy neki van igaza.
A ki szűneüentül a szabadságot hirdeti, az leginkább szeretne zsarnok lenni.
Szerelmes a lány? Csókokkal, öleléssel, simul kedveséhez, s nem ígér szerelmet, hanem érez.
Szerelmes a férfi? Aranyvárat fest a lánynak, s tündérországot ígér a házasságban.
A férfi gyöngéd, odaadó, hű és figyelmes; a nő csak szeret.

(Végo köv.)

kos fal és néhány ro-nító jövedelme egész kész pénz, (egy forint-tán egy kis eleség, gátésre való és több oly-séges aprólék, a mi a jövedelmét körülbelül

Ebből a csekély tanító családjával egy-tes ember marad. Vala-nyelemre nem telik ug-eröltetésbe kerül, hgy- napon vasárnap van. S- esnek, ha csak minden- nek egy vasárnap, men- nem kellene gondosko- Hanem azért csak- egyszűrségben, szegény- szeretik egymást és sz- get. A kicsiny házban- dős lakozik, mert a sz- csupa jószág, nemesség- fölött az ég angyalai- szárnyakon lebegve.

Az asztalra biz- csak kukoriczamálé- szívekben fenkölt érzés- az igénytelen család a- a mit élvez, ösztintebb- denhatóhoz, mint az a- ben fürdik.

Izsó Gábor gond- asztalánál. Egyedül vo- ládja előtt el nem árul- héz gondjai vannak; d- isteneivel beszélgetett é- nyitit tekintettel, ünér- nézett a jövőbe.

Közeledik az ősz- várat magára és megs- gény ember gondjai. A- pőske kénc; az assz- nagyon viseltes már; - nak sem esnek terhére- felöltő. Hejh, hejh! Jó- megsegíti, ha benne biz-

E pillanatban nag- a szomszéd falu ég... magásra csapkodnak... akat tönkre teszi a vés- mor vár a szerencsétle-

És mit tesz a jó- egy fuvarost az utolsó- az egész vidéket, regge- Könyöradomány

Kocsija gyorsan f- mindentűt mellette és ő- a élet legsúlyosabb go- naponkint, mint az ég- szívvél osztják ki a ke- listet, eleséget rubanen- falura járva összegyűjtő

Valóban megható- ható jelenet!

A szolgabíró gond- a határban, a táplányi- ur” hatvan cipőcskát k- nek és siet jótékonyág- német ujságban. — A- dig, a ki azt se tudja, - nap-után önmaga mit es- lommal hordja össze az- zőknek.

És jönnek a neme- rubácskákat szabnak a- gasztalják a gyámoltala- szűkölködőket és kiosz- haneműt.

Egy ismeretlen ba- egyik nő kezébe. Kibor- férj kabát meg egy fele- benne. Kérdezteti, kuta- ez a többi közé.

— Izsó Gábor sze- sarokba, neje szemében- csepp jelenik meg.

A nemeslelkű nő- szökök s mig azt kitörli- jének:

— Ezek az embe- áldozták a szegényekér

UJDONSÁG

* Színházunkna- része ki van bérelve. Alsó- is kiadó. A többi helyek- lentkeznek bérlők, nagy- idényre. Konstatalhatjuk- kintetben e színidény- egyike lesz.

* Kiállítás. Okt- napján gyűmölcskiállítás- melynek programja Bo- pitány urnál megtekinth-

* A kapitányi- teszi, hogy Selmezc és- sunkban s Hall gyógyh- záló kereskedés eltitat-

kos fal és néhány rozszant fapad. A tanító jüvedelme egész esztendőre 50 forint kész pénz, (egy forintos részletekben), aztán egy kis eleség, gabona, fagygy, fűtésre való és több olyan tengődésre szükséges aprólk, a mi a tanító összes évi jüvedelmét körülbelül 300 frtra (!) emeli.

Ebből a csekély alamizsnából él a tanító családjával együtt; él és becsületes ember marad. Valami nagyon sok kényelemre nem telik ugyan, sőt az is megéröltetésbe kerül, hogy minden hetedik napon vasárnap van. Sokkal könnyebben esnek, ha csak minden második hétre esnek egy vasárnap, mert akkor két hétig nem kellene gondoskodni — hus-ételről.

Hanem azért csak megelégek tisztességes egyszerűségben, szegényesen. Férj és nő szeretik egymást és szeretik az emberiséget. A kicsiny házban öröm és megelégedés lakozik, mert a szegény emberek szíve csupa jószág, nemesség és lelki békéjük fölött az ég angyalai virrasztanak fehér szárnyakon lebegve.

Az asztalra bizony igen gyakran csak kukoricazemlé kerül, — hanem a szivekben fenkölt érzések gyökereznek és az igénytelen család azért a csepp jót, a mit élvez, öszintébb hálát rebeg a Mindenhatóhoz, mint az a gazdag, a ki jólétben fürdik.

Izsó Gábor gondolatokba merülve ült asztalánál. Egyedül volt. Szeretett családját előtte el nem árulta volna, mily nehéz gondoljai vannak; de magánosan levén istenével beszélgetett és homloka kiderült nyílt tekintettel, önértetes gyugalommal nézett a jövőbe.

Közeledik az ősz. A tél se sokáig várát magára és megszorodnak a szegény ember gondoljai. A gyerekeknek cipőcske kénc; az asszony felsőkabátja is nagyon viseltes már; aztán neki magának sem esnek terhére egy kis melegebb felöltő. Hej, hej! Jó az isten majd csak megsegíti, ha benne bizik.

E pillanatban nagy láрма támadt... a szomszéd falu ég... a lángok iszonyu magasra csapkodnak... szegény taápiakat tönkre teszi a vész... éhség, nyomor vár a szerencsétlenekre.

És mit tesz a jó Izsó Gábor? Fogad egy fuvarost az utolsó pénzén és bejárja az egész vidéket, reggeltől napestig fűrad. Könyör adom a nyok at gy üjt.

Kocsija gyorsan fordul; neje ott van mindenütt mellette és ő, a kik maguk is az élet legulsóbb gondoljaival küzdenek naponként, mint az ég küldöttei, önzetlen szívvel osztják ki a kenyeret, vaját, zsírt, lisztet, eleséget ruhaneműt, a mit faluról falura járva összegyűjtöttek.

Valóban megható, könnyezésig megható jelenet! A szolgabíró gond nélkül vadászat a határban, a táplányi milliomos „nagy ur” hatvan cipőcskát küld a szegényeknek és siet jótékonyágát újra útni egy német újságban. — A szegény tanító pedig, a ki azt se tudja, hogy holnap holnap-után önmaga mit eszik, hangyaszorgalommal hordja össze az enivalót az éhezőknek.

És jönnek a nemeslelkű nők, a kik rubácskákat szabnak a gyermekeknek, vigasztalják a gyámoltalankat, segítik a szűkölködőket és kiosztják a gyűjtött ruhaneműt.

Egy ismeretlen batyucska kerül az egyik nő kezébe. Kibontja — Egy ócska férfi kabát meg egy fekete női ruha van benne. Kérdegeti, kutatja, honnan jutott ez a többi közé.

— Izsó Gábor szerényen húzódik a sarokba, neje szemében egy áruló köny-csepp jelenik meg.

A nemeslelkű nő szemébe is köny szökik s mig azt kitörli, odasugja kíséző-jének: — Ezek az emberek mindentek föl-áldozták a szegényekért!

UJDONSÁGOK.

* Színházunknál a helyek nagy-része ki van bérelve. Alsó páholy már nincs is kiadó. A többi helyekre is folyvást jelentkeznek bérlők, nagyrészt, — az egész idényre. Konstatálhatjuk, hogy anyagi tekintetben e színidény a lesikerültebbek egyike lesz.

* Kiállítás. Október hó 3 első napján gyümölcskiállítás lesz Budapesten, melynek programja Bogdány Imre alkapiány urnál megtekinthető.

* A kapitányi hivatal közhírét teszi, hogy Selmecz és Bélabanya városunkban s Hall győghely területén a hálózó kereskedés tiltatott.

* Megint üstököszt fedeztek fel a csillagvizsgálók, mely október 11-ig fog a föld felé közeledni. Szabad szemmel azonban nem igen lesz látható.

* A péterváradu alagut átfúrása — mint a „Pester Correspondenz”-nek jelentik — tegnap délután 4 óraker fejeztett be, ebben az időben törtetett ugyanis át a váiaszfal, mely a két irány fúrásának összejövetelét még akadályozta. — A két irány eltérése hosszában 27 milliméter, magasságra nézve semmi. Az alagut hossza a 300 métert felülmúlja. Az első ünepeles átvonulás este hat óraker volt. Az alaguti munkálatokat Riedl K. mérnök vezette a k. vasuti felügyelőség megbízásából. Ugyanezen Riedl volt az, a ki a brassó-tömösi alagut létrejötte körül oly sikeresen munkálkodott.

* A briganti világ regényes napjai megújulni látszanak Biharmegyében. Uri családok elzülött sarjadékai rettegtek, mint rabló kapitányok a lakosságot. A megye keleti részein pedig az Aradból átátsapó katonaság úzi a banditákat. Igazán költői lehet ez az élet a távol szemlélő előtt. Lekerülhetünk az érdekesnél érdekesebb rabló kalandok felett. Berettyó-Ujfaluban plane már az asszonyokra is elragadt a rablás és gyilkolási düh. Több nő ugyanis e hó 4-én férfi ruhába öltözve megtámadta egy szőlő-kert eszét, miután vele többször lövést váltottak, leggyűrűn ártalmatlanná tették. Azután pedig szőlővel és gyümölcsessel megrakodva eltávoztak. A csösz másnap reggel feljelentette ez esetet; de a bűnösök mindez ideig nincsenek elfogva.

* Piros tollas kalapom, most kezdem kortes korom... Ez van felírva a jogász urak arculatjára ragyogó betűkkel. — Minden tollas kalapu diák, mintha egy kiesivel többnek ismerné magát, mint a csupasz fővegű többi ember fia. És igazsága is van, mert az a toll azt jelenti, hogy jussot gyakorol. Már pedig ebben a világban, mikor még az adófizető polgárnak is a fizetés teljesítésétől tétetik függővé a jog gyakorolhatása, nem kis Miska állapot ám ez. Csak rajta, nem kell kicsibe venni ezt az állapotot. Az iskolában tanuljon már az ifjuság egy kis életbevágó dolgot is, egy kis önállóságot.

* Két betű. A nyomdákkal tudvalevőleg épen egy időben egy külön ördög született, mely a betűszekrényekben rejtőzködik és sokszor csinált már kellemetlen dolgokat és leggyakrabban épen akkor, mikor nagyon komoly dologról szolt az irás. A szt. irás legelső példányának nyomtatásakor mutatta meg e kis ördög legelőször hatalmát egy ominózus sajtóhíbaban s így nem esoda, hogy a miskolczi nyomdában is bajt okozott, épen ő felsége ott tartózkodása alatt. Az egyik miskolczi lapban a király bevonulásáról volt szó; igen szépen írta le a lap azon jelenetet, midőn a király kiszállott kocsijából, hogy a nőegyletek által nyújtott csokrot átvegye. Erre természetesen a következett, hogy ő felsége ismét fogatába szállott és... a „menet” tovább haladott. Így volt megírva szépen, tisztán, olvashatólag a kéziratban. A szedőszekrény kis ördöge azonban a „mene.” szóban az „m”-et az „n” helyére csempészte, mi által az „n” lett az első betű, az „e” helyett pedig egy „é”-t adott a szedő kezébe. Egyéb baj nem történt; a szöveg többi része maradt úgy, a mint írva volt. Másnap szerkesztő, szedő és közönség rémulve látja a kis ördög szörnyű művét, mely ily boszantó dolgot eselkedett. A vizsgatás ily dologban cs-k az, hogy ily kellemetlenségek gyakran a legéberebb figyelem mellett is megtörténnek.

* Statarialis furcaság. Majdnem akasztófára jutott néhány brienyei lakos. Történt ugyanis, hogy Szkrofán Vaszila, Mos Gyogye, Szkrofán Flore és Szkrofán József brienylakosok az aradmegyei Butyinyin vidéken teljesített aratási munkából való hazatérők közben aug. 31-én Doncseny község szélén egy sertésre akadtak melyet Szkrofán Vaszila maga előtt hajtott. A káros utánok ment s azt kérde tőlük: tiétek ez a disznó? Erre az lett a felelet: mi közöd hozzá. A káros ekkor nem szolt semmit, hanem segélyért ment. Segítséggel érkezett vissza a brienyiekhez, de már ekkor a sertés nem volt sehol. Vissza akarták őket hajtani a bírőhoz, ők ellenszegültek, de utóvégre is elfogattak. A jámbor borossebessi szolgabíró a védelem folytán rablásnak képzelte qualificalhatni a dolgot, s beküldötte őket a statarialis bírósághoz. A jámbor brienyiek ekkor ijedtek meg, látván, hogy egy sertésért akasztófán kell meghalniok. A bíróság azonban megvizsgáltta őket, megtanítván a borossebessi szolgabíró urat arra hogy ez bizony nem rablási eset.

Nagy lön aztán az örmők, midőn szabadon bocsájtották, siettek vissza Biharmegyébe, melyet sohasem hitték viszont láthatni.

* Utazó hamis kártyások. A bel-és külföldi fűrdőket már éveken át rendszeren megszokták látogatni a hamis kártyások. Különösen azokat a fűrdőhelyeket keresik fel, melyekben nagyszámu orosz és oláh fordul meg. Ránk nézve nem kellemes az, hogy e hamis kártyások legnagyobb része Magyarországból, első sorban Budapestről kerül ki. Itt van főszék-helyük, itt állapítják meg rendszeren terveiket. A társaság jól szervezett, van jelentékeny alaptőkéje s kipróbált kártyások felett rendelkezik. Az idén elvesztette egyik első matadorát. Ez egy tisztességes öreg ur szerepét játszotta Franzensbadban. Magyar neve daczára is leginkább oroszokkal társalgott. Alig mult el egy nap is, hogy ne játszott volna valamelyik orosz-szal s rendszeren ö nyert. E ritka szerencseje érdekelt egy A. nevű ifju magyar bárót, annál inkább, mert meggyőződött, hogy a tisztességes öreg urnak alig lehet tiszta a keze. Már neve is: Szécsi, gyanusnak tñnt fel előtte. Megtudván, hogy a vendégkönyvbe budapesti földbirtokosnak írta be magát, tudakozódott, a budapesti főkapitányságnál s innen azt a hírt kapta, hogy állítólagos Szécsi földbirtokos egyik a legveszedelmesebb hamis játékosnak. A báró az egri kerületi bíróság által intézkedéseket tétetett, hogy a hamis játékos tetten kaphassák. Csakugyan egyszer, midőn szintén oroszokkal játszott, s rendkívüli szerencseje volt, a titkos rendőrök, a kik kibiczekeknt működtek, elfogták. Szécsit vizsgálat alá fogták; kártyái meg voltak jegyezve; ez magyarázza meg roppant szerencsét. Szécsit két havi vizsgálati fogság után egyelőre szabad lábra helyezték.

* Öngyilkos gyujtogató. E. Csánádon Lukács Ferencz földmívelő több év óta gyujtogatott a faluban, de mindig annyi ügyességgel hajtotta végre, hogy gyujtogatása még gyanut sem keltett. Lukács e hó 4-én esti 10 óra tájt tért haza a koresmából, a midőn arra kérte feleségét, hogy adjon vacsorát neki bőven, mert az éjjel sok dolga van, étlen nem dolgozhatik. Vacsora után távozott, de alig egy fél óra multán azzal állott be feleségéhez: „Kelj fel feleség, mert mindjárt égés lesz.” A Lukács felesége erre nagy zajt ütött, a lakosság talpon, a nép „tűz”-et kiált. — Lukács ezalatt eltűnt. Szász István jó módú gazda esztrjén ütött ki a tűz először, kinek az egy lakházán kívül, összes takarmánya s gazdasági épülete lett hamuvá. Ezenkívül több helyen éledett tűz, de sikerült a tulajdonosoknak eloltani. Másnap az egész falu koresésére indult Lukácsnak, de nyomtalanul eltűnt. Harmadnap este Lukács a falutól nem messzire fekvő erdőből azt kiáltotta a faluba „még öt kutyának kell elégni!” A nép utánna eredt, de mire az erdőbe értek volna: Lukács öngyilkos lett. Felakasztotta magát.

Paraszt-költő a király előtt.

A költészet olyan templom — mondja Petőfi — a hova meztláb is lehet lépni. Miért ne léphetett hát volna bele Boda Pál, az egyszerű parasztember, a dalok fakó pacsirtája, hisz ő maga mondta egyszer az ő egyszerűen találó nyelvén, hogy a költészet mezejére öntudatlanul üzi az embert valami, mint az ökröt a zöld fűre.

Feljött a fővárosba is, fölkeresett írókat, költőket; de biz azok nem tudtak rajta segíteni. Maguknak is elég bajuk van. Hanem azt látták, hogy tehetséges ember áll előttük, a kiből szerencsésebb körülmények közt talán igazi költő lehetett volna. Nem is riasztották el szenvedélyétől; biztatták — jó tanácsokkal.

A mi Boda Pálunk nem is hagyta abba a dolgot: fölébezzett a királyhoz. A mostani hadgyakorlatok alkalmával Mező-Kövesden sajátkezűleg nyújtotta át neki egyik versét.

Mi is bemutatunk e „falu nótája” versei közül egy párt, melyeknek formazéke és gondolkodása igazi hivatottságról tanuskodik.

Ime a versek:

Népdal.

Kiséri határon,
Arattam a nyáron,
Eladtam a búzát,
Az egri vásáron.

Mondtam a babámnak,
Vállalja magának,
Ha el nem fogadják,
Mogyek a vi ágnak.

Nem volt sehol helyem,
Járt a bánat velem,
Volt szép tiszta búzám,
Még sem volt kenyérem.

Az én rózsám.

Az én rózsám másnak vizit,
Hej de sokat megszorít,
Hogy induljon hervadásnak,
Ne virítson többé másnak!

Hervadjon el szép eszedesen,
Hogyha nem virit rendszeren,
Hulljon le minden virág,
Ha másra hajlik az ága.

Hervadjon el levelestől,
Száradjon ki gyökereistől,
Soha többször ne virítson,
Hogy engem ne szomorítson.

A „Vasárnapi Újság” szept. 11-iki száma következő tartalommal jelent meg:

„Mária Valéria főhercegnő.” — „Leányfalván.” Költemény. Gyulai Páltól. — „Nyár végén.” Költemény. Pásztoitól. — „A rezervista szerelme.” Elbeszélés. Irta Bihari Kálmán. — „Luxenburg.” — „A Sandwich szigetek királyi udvarából.” — „Romániából.” Egy volt bukeresti kereskedőtől. — „Nyoma vezett!” Angol regény. — „Egyveleg.” — „Az országos nőiparkiallítás.” Gelléri Mórtól. — „Az országok Debreczenben.” — „Révész Imre 1849-iki naplójegyzetéből.” Révész Kálmántól. — „Teher szállító gőzkocsi.” — „A mérgezés fölismerése.” — „Hideg világosság.” — „A szegzárdi ünnepélyek.” — Irodalom és művészet, közintézetek és egyletek, egyház és iskola, mi újság? stb. rendes heti rovatok.

Képek: Mária Valéria főhercegnő — Luxenburg. — A Sandwich szigetek királyi udvarából. (7 arczkép) Országos nőiparkiallítás. Gyulai László rajzai: A székely osztály. Székely szövöszék, Háromszéki tárgyak. Selmeczi csipkeverő leány. — Közuti teher szállító gőzkocsi.

Közlekedés.

A Debreczent érintő vonatok menetrende.

INDULÁS:

Budapestre, Czeglédre: Nagyváradra

délután 12 óra 36 perczkor
este 9 " "

Nyíregyházára, Miskolczra,

reggel 7 óra 57 perczkor
d. u. 3 " 25 "
este 9 " 20 "

Szathmárra, Királyháza:

reggel 4 óra 10 perczkor
délután 4 óra 24 "

ÉRKEZÉS:

Budapestről, Nagyváradról,

reggel 3 óra 45 perczkor
d. u. 3 " 1 perczkor

Miskolczról, Nyíregyházáról:

reggel 9 óra 09 perczkor
d. u. 12 " 21 "
este 8 " 12 "

Szathmárról, Királybázáról:

délben 11 óra 54 perczkor
este 8 óra 07 perczkor.

Szabó József,
felelős szerkesztő s kiadó tulajdonos.

Értesítés.

Van szerencsém tudni a n. érdemű közönséggel, hogy a debreczeni sőt társulati I. rendű Greshindt feleléstető kezelem s naponkint friss minőségben nagyban és kicsinyben kapható

Czabán Dániel,
sütő mesternél.

